

PLÓSZNÉ PAPP MÁRIA

Csóktalan

Egy ősz, öreg asszony ballag az úton,
gyémánt-kemény ajkán súlyos szigor.
Könnye csak hull,
le a csóktalan arcon,
s a gyöngytelen mellre gyöngyként simul...
Mindig egymaga, társtalan jár...
Nincs íze a sónak, keserű a víz, telt a pohár...
Hiszen mellőle, óh,
eltűntek a jók!
Kifosztottak lettek a kertek!
A hű lelkek a mennybe mentek,
onnan int némelyik, de némán int, mit
észre sem vesz, hisz
könnye takarja előle a fényt...
Nincs senki, aki fogja kezét!
Ősz, öreg asszony nem megy haza...
Hagyja, hogy egy angyal őt elragadja...
Talán megcsókolja!
De angyal nem tud!
Csókolni nem....

Öreg fa

göcsörtös törzsű öreg fa
fejét gyönyörűn lehajtja
olyan bánatos
oly rég áll már ott
valaha társa volt sok
egyszál maga most
csak az üres tér öleli

csak a fűrge szél örül neki
kacagva álmain letörte ágait
egyfelkapott messze elsodort
a többi földre hullt majd földbe bújt
gyász nyitotta a temetőkaput
mennydörögtek rájuk a rögök
kihűlt helyük az élők között
sarjad még két árva ág
dacol szálfá már
sudár süvölvény
nekik a törvény
a fénybe törni
megszépitni ami földi
göcsörtös törzsű öreg fa
fejét ha gyönyörűn lehajtja
felemeli két karoló árva szálfá ág
éreztetni milyen csodás együtt a világ

Most már értem

Csak most értem igazán,
hogyan élt, miért várt mindig az én anyám,
a magányos, szelíd,
aki asztalt csak magának terített,
vagy inkább kisszékre ült...
Sóhajtott türelmetlenül...
Csörrenő kanala
felriasztotta,
elkalandozott már megint:
ma sem jött senki!
Kiabált a csend, kigúnyolta őt a rend!
A falról pár fénykép nézett vele farkasszemet!
Szívében ütötte az óra a másodperceket!
Hogy én is így vagyok már,
most értem igazán az anyám...

Nyuggerek

A nyíregyházi élményfürdő ingyen bérletet hirdetett az idős embereknek.

Rendkívüli ajándéknak tervezték... szép, és mily nemes elképzelés!

Még a madarak is ezt csicseregték!

Fel is keltették a fiatalok figyelmét!

Mert a helyzet aztán változott, szárnyra kaptak az irigy gondolatok...

Fe – lül – bí – rál – ták!

Minő anarchisták!

Jesszus!

Alig üdvözölte valaki ezt a nagyvonalú gesztust!

Sőt! Sokaknak nagyon rossz lett a kedvük!

Hitték ráadásul az igazukat szentül!

Özönlöttek a hozzászólások a Facebookon, írt a jól megmondó, sok okos...

Egy finom, fiatal hölgy is felháborodott:

„A modern, gyönyörű fürdőt csak elcsúfítja majd a sok idős!”

„És különben is, mért nem a gyermekeknek adják?”

„Hogy gondolkodtak, akik ezt kitalálták?”

Akad még száz kifogás: „Képzelve mindenki a hatást, ahogy tipeg-topog ott a sok vén csipás!”

„Elúzik a vendéget!”

„Kedvét szegik a fürdőzőknek!”

Íme, szégyenfolt lett már a fiatalokat felnevelő, őket óvó, szerető szülő!

A nyuggerek, a sokak, csak megtűrt unalmasak, nevük hallgass, nyughass,

szemük könnyes,

mosolyuk kínos,

halott a lelkük, senkik,

az „édes” szó már nem jár nekik....